

[Undervisnings- og forskningsministeren]

patienternes skyld, at vi har sundhedsuddannelser, og når en minister får at vide, at man uden nogen form for skade for patienterne kan klare sig med en institution mindre, hvorfor skulle han så opretholde mere end én institution?

Jeg kunne have lyst til at stille det spørgsmål til spørgeren: Hvorfor i alverden skulle man dog ikke nøjes med én tandlægehøjskole, når det kan lade sig gøre, uden at man skader én eneste patients tandsundhed? Er det virkelig for institutionernes skyld, at vi har dem, eller er det for patienternes skyld? Det spørgsmål vil jeg egentlig gerne have besvaret.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Nu hedder dette dagsordenspunkt »Spørgsmål til ministre« og ikke omvendt.

Hjortnæs (S):

Nej, men det er alligevel så fristende, at jeg tror, jeg vil gå ind i en form for besvarelse. Men heri kommer også til at ligge et spørgsmål til ministeren, vil jeg gerne sige til formanden.

Mon ikke ministeren alligevel er enig med mig i, at der er betydelige fordele ved at have 2 tandlægehøjskoler? Jeg skal i hvert fald nu nævne en stribe fordele: For det første sikres der herved en geografisk ligelig fordeling af uddannelsesstilbudene til unge, der søger tandlægeuddannelsen, og selv om dette her vedrører patienter, vedrører det altså også de unge, der søger tandlægeuddannelsen.

For det andet – og det vedrører patienterne – så er det af væsentlig betydning for Jylland og for Fyn, hvor behandlingsbehovet er større, og hvor tandlægedækningen er dårligere end øst for Storebælt, at der opretholdes en uddannelse for såvel tandlæger som tandplejere og klinikassistenter.

For det tredje vil en nedlæggelse af uddannelsen på den ene af tandlægehøjskolerne medføre, at væsentlige forskningsområder vil forsvinde, og man kan ikke bare flytte dem – det er også noget, der vedrører patienterne.

For det fjerde er det sundt med en vis konkurrence; det er vist også en opfattelse, ministeren forfægter i andre sammenhænge.

For det femte kan almindelige besparelser ønsker ikke i sig selv begrunde, at en velfungerende uddannelsesinstitution nedlægges. Jeg tænker ikke her kun på den negative psykologi-

ske effekt, en sådan handling vil have; jeg er også overbevist om, at den besparelse, som ministeren regner med at han kan få i hus, vil gå tabt, og uddannelserne vil generelt blive dårligere.

Hvis ministeren er enig med mig i de betragtninger, jeg her har fremført, og som for mig at se viser de åbenbare fordele ved at have to tandlægehøjskoler, så må ministeren også kunne give en melding om, at der ikke er nogen af disse to tandlægehøjskoler, der skal nedlægges.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det første argument, som går på den geografisk ligelige fordeling, vedrører alene tandlægerne og ikke patienterne. For der er tandlæger nok, også hvis vi kun har én tandlægehøjskole, ganske som der er farmaceuter nok, på trods af at vi kun har én farmaceutisk højskole, og ganske som der på mange andre felter er uddannede nok, selv om der kun er én uddannelsesinstitution i Danmark. Danmark er nemlig et ret lille land, og det skulle vi måske til at erkende i lidt flere sammenhænge.

Det andet argument, nemlig at Jylland og Fyn er større end København, vedrører ikke spørgsmålet, for det gælder da ikke, hvis man nedlagde Københavns Tandlægehøjskole, og da spørgsmålet lyder: hvorfor vil jeg nedlægge én af de eksisterende tandlægehøjskoler; jeg forstår, at spørgeren vil have, at man skal nedlægge Københavns Tandlægehøjskole i stedet for Århus Tandlægehøjskole. Godt, det kan vi tale om; det bør naturligvis indgå i drøftelserne.

Det tredje argument var, at væsentlige forskningsområder forsvinder. Jamen det gør ikke noget, hvis den bedste forskning bevares; for forskning er jo noget elitært; det er jo kun det bedste, det, der har internationalt niveau, som vi har interesse i at bevare, og som det er vigtigt for patienterne at vi bevarer.

Det fjerde argument, nemlig at det er sundt med konkurrence, gælder ikke, for der er jo ikke nogen konkurrence; den eneste konkurrence, der er, er konkurrencen om ikke at blive nedlagt.

Det femte argument, nemlig at uddannelserne bliver generelt bedre, hvis vi har to institutioner i stedet for én, er forkert; uddannelserne bliver dårligere, fordi vi spreder os for meget i